

RESSÒ DE LA PARAULA

La fam a la terra i de la terra

La «Campanya contra la Fam» que organitza cada any Mans Unides ens desperta de l'ensopiment en què estem immersos, distrets pels nostres assumptes i endormiscats pel nostre benestar. Vivim embolcallats en sorolls, músiques i sensacions que ens ensordeixen i endormisquen. La «Campanya contra la Fam» ve a ser un ressò del crit que ens arriba des de la terra.

Aquest crit sorgeix, en primer lloc, dels pobres famolencs. Agraïm a Mans Unides que no faci massa discursos farcits d'estadístiques i estudis sociològics. És el seu costum assenyalar rostres concrets, amb nom i cognom, llocs reals i històries verídiques, des d'on ens arriben crits, de vegades silenciats, que en el seu conjunt conformen un clam immens. Han de ser els destinataris de les nostres ajudes concretes.

Però aquest crit, en segon lloc, sorgeix de la terra mateixa. Sant Pau ens va deixar escrit que

«Perquè l'univers creat espera amb impaciència que la glòria dels fills de Déu es reveli plenament... Sabem prou bé que fins ara tot l'univers creat gemega i sofreix dolors de part» (Rm 8,19.22).

Des que sant Joan Pau II va introduir en els seus missatges el concepte d'«ecologia integral», entenem millor aquestes paraules de l'Apòstol. Un dels fonaments de la nostra fe és creure en Déu Pare, creador del cel i la terra. Enmig hi vam ser posats per a custodiar-la, transformar-la mitjançant el treball i gaudir-ne tot compartint-la. Per això, no podem pensar en la terra oblidant-nos dels éssers humans que l'habiten, ni en les persones humanes, al marge de la terra que és la seva «casa comuna». El destí de la terra està lli-

gat al de la humanitat. Quan sant Pau diu que la terra gemega, és per això mateix: mentre els fills de Déu visquin sotmesos al sofriment per l'esclavitud del pecat, la terra continuarà gemegant. És un gemec d'expectació, que durarà fins que es manifesti la glòria i la llibertat dels fills de Déu.

Mentrestant, com ens recorda el Papa actual, no és possible acollir el clam dels pobres sense atendre el clam de la terra. I a l'inrevés: el crit de la terra degradada continuarà sonant mentre continuï sentint-se el clam dels famolencs.

En realitat és un mateix crit el de la terra i el dels pobres. Ja estan units a l'origen. Perquè tots dos procedeixen de l'abús i explotació egoista. La persona, la classe social, la nació, el grup, que té com a objectiu prioritari l'ús «d'allò altre», és a dir, dels béns materials, per al seu exclusiu benefici, també explota «l'altre», l'altre ésser humà, de la mateixa manera, fins i tot a costa d'empobrir-lo.

La mateixa lògica cal emprar si parlem de donar resposta a aquests clams. Com que és l'ésser humà l'explotador, també ha de ser la persona humana qui respongui. Estem davant un deure moral urgent, que passa pels detalls més quotidians d'usos i costums i per grans realitzacions i projectes de progrés. Però avui també estem davant un deure d'amor als més pobres, la veu dels quals, provinent del mateix Déu, troba ressò en la crida de Mans Unides: «Qui més sofreix el maltractament al planeta no ets tu.»

Unes bones orelles despertaran bons cors. El Déu, amic dels pobres de la terra, serà glorificat.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La transformació de la ciència en tecnociència

La invitació, i l'exigència, que al meu entendre llançava el Concili de diàleg amb les ciències, en un món plural, va promoure la bioètica. (...) Vull fer algunes consideracions sobre la ciència que crec d'interès per a comprendre la necessitat de la bioètica en el bagatge de les nostres societats.

La ciència, ja al segle XX, es va tornar bàsicament tecnociència. No podem dialogar ja amb un «bios» neutre, sinó modificat per l'acció humana, amb el que comporta de responsabilitat ètica. «El que puc fer» va sempre acompanyat de la responsabilitat de «el que he de fer».

La distinció entre ciència i tècnica és qüestionada per la interconnexió entre les ciències naturals i la tecnologia, que es manifesta tant en una tecnifica-

ció de la ciència com en una científicació de la tècnica.

La nova ciència és sobretot ciència tecnològica. La ciència teòrica es podria presentar com a innocent, mentre que la tecnociència és essencialment bel·ligerant, perquè sempre serà modificadora de la realitat. La tècnica constitueix una mediació essencial per relacionar-se científicament amb la realitat.

Com bé va descriure el filòsof Jacques Ellul, el sistema tècnic, la tecnociència, és autònoma, és a dir, és ella mateixa la que tendeix a regular-se i a imposar les seves exigències. La tecnociència ja no està sempre en mans de la persona, sinó que vivim immersos en el seu si, sense tenir moltes vegades consciència d'això, i per això mateix podem acabar esclavitzats per ella.

La tecnociència, en tots els seus camps d'aplicació, amb el poder que ens atorga ens remet constantment a la nostra responsabilitat ètica.

Diu el Concili: «La humanitat ha realitzat grans avenços en les ciències positives, en el camp de la tècnica i en l'esfera de les arts liberals. Però en la nostra època ha obtingut èxits extraordinaris en la investigació i en el domini del món material. Sempre, però, ha buscat i ha trobat una veritat més profunda (...).»

Margarita Bofarull, rscj

Fragment de la ponència «Bioètica del Concilio Vaticano II hasta hoy: oportunidades y límites». I Congrés Mundial de Bioètica, El Escorial, 2017.

ECO DE LA PALABRA

El hambre en la tierra y de la tierra

La Campaña Contra el Hambre que organiza cada año Manos Unidas nos despierta del letargo en que estamos sumidos, distraídos por nuestros asuntos y adormecidos por nuestro bienestar. Vivimos envueltos en ruidos, músicas y sensaciones que ensordecen y adormecen. La Campaña Contra el Hambre viene a ser un eco del grito que nos llega desde la tierra.

Este grito surge, en primer lugar, de los pobres hambrientos. Agradecemos a Manos Unidas que no haga demasiados discursos plagados de estadísticas y estudios sociológicos. Es su costumbre señalar rostros concretos, con nombre y apellido, lugares reales e historias verídicas, de donde nos llegan gritos, a veces silenciados, que en su conjunto conforman un inmenso clamor. Han de ser los destinatarios de nuestras ayudas concretas.

Pero este grito, en segundo lugar, surge de la tierra misma. San Pablo nos dejó escrito que «La creación, expectante, está aguardando la manifestación de los hijos de Dios... Porque sabemos que hasta hoy toda la creación está gimiendo y sufre dolores de parto» (Rm 8,19.22).

Desde que san Juan Pablo II introdujo en sus mensajes el concepto de «ecología integral», entendemos mejor estas palabras del Apóstol. Uno de los fundamentos de nuestra fe es creer en Dios Padre creador del cielo y la tierra. En medio de ella fuimos colocados para custodiarla, transformarla mediante el trabajo y disfrutar de ella compartiéndola. Por eso, no podemos pensar en la tierra olvidándonos de los seres humanos que la habitan, ni en las personas humanas, al margen de la tierra que es su «casa común». El destino de la tierra está ligado al de la humanidad. Cuando san Pablo dice que la tierra está gimiendo, es por eso mismo: mientras los hijos de Dios vivan sometidos al sufrimiento por la esclavitud del pecado, la tierra seguirá gimiendo. Es un gemido de expectación, que durará hasta que se manifieste la gloria y la libertad de los hijos de Dios.

Mientras tanto, como nos recuerda el Papa actual, no es posible acoger el clamor de los pobres sin atender al clamor de la tierra. Y al revés: el grito de la tierra degradada seguirá sonando mientras siga oyéndose el clamor de los hambrientos.

En realidad es un mismo grito el de la tierra y el de los pobres. Ya están unidos en su origen. Porque ambos proceden del abuso y explotación egoísta. La persona, la clase social, la nación, el grupo, que tiene como objetivo prioritario el uso de «lo otro», es decir, de los bienes materiales, para su exclusivo beneficio, también explota «al otro», el otro ser humano, del mismo modo, aun a costa de empobrecerle.

La misma lógica hay que emplear si hablamos de dar respuesta a estos gritos. Como es el ser humano el explotador, también ha de ser la persona humana quien responda. Estamos ante un deber moral urgente, que pasa por los detalles más cotidianos de usos y costumbres y por grandes realizaciones y proyectos de progreso. Pero hoy también estamos ante un deber de amor a los más pobres, cuya voz, proveniente del mismo Dios, encuentra eco en la llamada de Manos Unidas: «Quien más sufre el maltrato al planeta no eres tú.»

Unos buenos oídos despertarán buenos corazones. El Dios, amigo de los pobres de la tierra, será glorificado.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

35è Concurs Bíblic de Catalunya

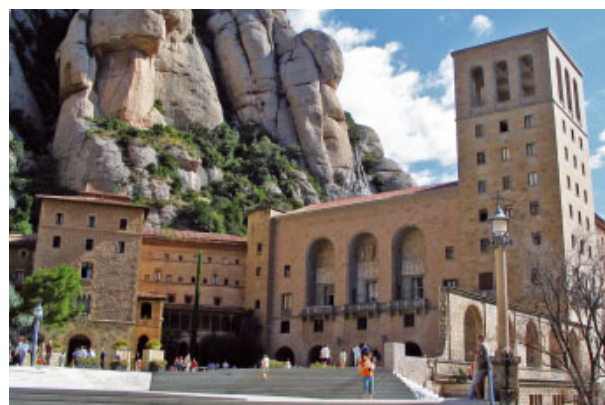
El Concurs Bíblic, creat i dirigit per la Subfederació «Grup Avant» de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya, encara la seva etapa final el proper 15 de febrer quan finalitzi la recepció de treballs d'aquest curs 2019-2020. En aquesta nova edició es vol arribar a una participació d'uns 700 centres educatius i de catequesi i, aproximadament, 70.000 participants.

Aquest certamen, amb les seves diverses modalitats, pretén que nens, adolescents i universitaris utilitzin la Bíblia com a eina del seu treball per trobar-se amb Jesús. En aquesta línia d'actuació, el tema triat per a aquesta 35a edició és: «Si vols trobar-te amb Jesucrist... Avui tens una oportunitat!»

Per altra banda la voluntat d'aquest concurs convocat pel «Grup Avant» és també la d'escoltar altres entitats de l'Església

per col·laborar i aconseguir possibles sinèrgies i fites apostòliques que millorin l'eficàcia evangèlica.

▶ **XV Jornades de Formació i Espiritualitat per a preveres i diaques a Montserrat.** Del 17 al 19 de febrer tindrà lloc aquesta cita anual del clergat, als peus de la Mare de Déu, com a trobada formativa i de convivència. Per aprofundir la temàtica de l'acompanyament dels laics en l'espiritualitat i missió pastoral dels ministres ordenats intervindrà com a ponent principal el sacerdot de la Diòcesi de Sigüenza-Guadalajara, Àngel Moreno Sancho, capellà del monestir cistercenc de Buenafuente del Sistol i vicari episcopal per als Instituts de Vida Consagrada de la seva diòcesi.

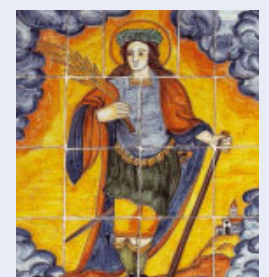
▶ **Jornada d'animadors de Pastoral Juvenil.** Dissabte 8 de febrer, de les 10 a les 16 h, a la Cova de Manresa, convocada pel Secretariat Interdiocesà de Joventut sota el lema «Cridats a buscar-se la vida», per aprofundir la cultura vocacional. Per a més informació: santfeliujove@gmail.com - 664 244 832

▶ **Exercicis espirituals per als seminaristes.** Després del període d'exàmens a les facultats, des d'avui, 2 de febrer, fins al proper dissabte dia 8, els seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat participaran en uns exercicis espirituals al Santuari del Miracle (Bisbat de Solsona), predicats pel bisbe auxiliar de Barcelona, Sergi Gordo.

AGENDA

▶ **Festa de Sant Jocund a Vilafranca del Penedès.** El 9 de febrer és la festa de Sant Jocund, copatró de Vilafranca. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia de les 12 h a la Basílica de Santa Maria, ja que el dia del seu centenari, el passat 7 de gener, no va poder assistir a causa un fort refredat.

Festa patronal dels diaques

R. RIPOLL - ARQUEBISBAT DE BARCELONA

El 21 de gener són recordats litúrgicament el bisbe Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi, que van morir màrtirs a Tarragona aquell mateix dia de l'any 259. Aquesta festivitat uneix els diaques dels bisbats de Barcelona, Terrassa i Sant Feliu, que cada any organitzen, de manera rotativa, la seva festa patronal.

Enguany es va celebrar amb una eucaristia i posterior sopar a la cripta de la Sagrada Família de Barcelona. La missa va ser presidida pel cardenal Joan Josep Omella i també van assistir els dos bisbes auxiliars de Barcelona, Sergi Gordo i Antoni Vadell, i durant la celebració els diaques van renovar en el compromís fet en la seva ordenació.

En l'homilia, el cardenal Omella va remarcar el paper dels diaques, fent èmfasi en la importància de la seva tasca com a evangelitzadors caritatius i en la seva funció, que es complementa amb la dels altres ministeris. Va valorar també notablement el paper de les esposes, de fort recolzament, posant de relleu la vocació compartida del ministeri diaconal.

A la celebració van participar una trentena de diaques, cinc dels quals de Sant Feliu, i una gran quantitat d'aspirants al diaconat, amb molts familiars.

VI Memorial Pere Tena

El Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona (CPL) ha atorgat el VI Memorial Pere Tena de Pastoral Litúrgica al P. Juan Javier Flores Arcas, monjo benedictí. El lliurament del guardó serà dimarts 11 de febrer a les 17.30 h a l'aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona. Amb aquest memorial es vol posar de relleu el servei que ha realitzat des de la seva funció de consultor, professor, degà del Pontifici Institut Litúrgic Sant Anselm i rector de l'Ateneu Anselmià (Roma), defensant i divulgant la reforma litúrgica promoguda pel Vaticà II; la formació de molts professors de litúrgia de tot el món en la reforma litúrgica; la col·laboració activa amb Mons. Tena i amb el CPL, des del consell de redacció de la revista *Phase*, fundada pel bisbe Pere Tena.

Juan Javier Flores Arcas va néixer a Linares (Jaén) el 1951 i és monjo benedictí de l'Abadia de Santo Domingo de Silos (Burgos), on va professar el 1978 i 1981 (professió solemne); va ser ordenat prevere el 1983. Llicenciat en Filologia Hispànica per la Universitat Complutense (1973) i doctor en Sagrada Litúrgia pel Pontifici Institut Litúrgic (PIL) del Pontifici Ateneu de

Sant Anselm de Roma (1995) del qual va ser degà durant vuit anys (2000-2008) i rector del 2009 al 2017.

És professor ordinari del PIL i membre del consell rector de la universitat.

És consultor de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments i membre del Comitè Pontifici pels Congressos Eucarístics Internacionals. Ha participat com a expert en

els Sínodes sobre l'Eucaristia, Paraula de Déu i Nova Evangelització.

Va ser assessor del secretariat de la Comissió Episcopal de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola fins que va ser traslladat a Roma.

Ha publicat diversos llibres i, com a novetat, al gener ha sortit el seu últim assaig *La belleza de la litúrgia, contemplar la hermosura de Dios* (Biblioteca Litúrgica, 60).

25 ANYS CPT

«Una oportunitat de creixement personal»

FRANCESC XAVIER RIUS

Francesc Xavier Rius és un laic que fou membre de les ponències del Concili, representant la diòcesi de Tarragona. Per ell, viure el Concili fou una oportunitat més de creixement personal i col·lectiu.

Quina va ser la seva tasca durant la celebració del Concili Provincial Tarraconense?

La meua tasca va ser gairebé més intensa durant la fase de preparació que en la fase de sessions del Concili. Vaig tenir la sort de poder treballar en la proposta del capítol tercer «La sol·licitud pels més pobres i marginats» amb Mn. Antoni Maria Oriol i Tataret i Pilar Malla. Ens vam reunir nombroses vegades per tal d'anar extraient i sintetitzant les respostes dels qüestionaris. Estava en mig de dos «monstres» del tema, un des del punt de vista de la doctrina social de l'Església i altra des de l'experiència i saviesa que li donava la direcció de Càritas diocesana de Barcelona.

Com el va viure? Què en destacaria?

Recordo que el vaig viure com una oportunitat més de creixement personal i col·lectiu. En aquell moment em semblava que la meua experiència a la Càritas Diocesana de Tarragona era bastant curta però que hi tenia de contribuir amb tot el que podia aportar-hi. Ara potser valoro la meua motivació i la força que donava la joventut.

Quins fruits creu que ha donat en l'Església que peregrina a Catalunya?

Segur que molts, però, no han pogut evitar la crisi tan forta que estem patint actualment a la nostra Església. No ho vam saber preveure i no vam poder prendre les decisions oportunes per contrarestar-la.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

3. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [2S 15,13-14.30;16,5-13a / SI 3 / Mc 5,1-20]. Sant Blai, bisbe de Sebaste (Armènia) i mr. (s. IV), invocat pel mal de coll; beat Esteve Bellesini, prev. agustinià; sant Òscar, bisbe.

4. ■ Dimarts [2S 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / SI 85 / Mc 5,21-43]. Sant Andreu Corsini (†1373), bisbe (carmelità); sant Gilbert, prev.; sant Joan de Brito, prev. i beats Rodolf Acquaviva, prev., i companys, Francesc

Pacheco, Carles Spínola, prevs., i companys, Jaume Berthieu, prev., i Lleó-Ignasi Magín, prev., i companys, jesuïtes, mrs.

5. ■ Dimecres [2S 24,2.9-17 / SI 31 / Mc 6,1-6]. Santa Àgata o Àgueda, verge i màrtir siciliana (s. III), patrona de les dones d'Aragó; santa Calamanda, vg. i mr, patrona de Calaf.

6. ■ Dijous [1R 2,1-4.10-12 / SI: 1Cr 29,10-12 / Mc 6,7-13]. Sant Pau Miki, prev. a Nagasaki (Japó, 1597).

7. ■ Divendres [Sir 47,2-13 / SI 17 / Mc 6,14-29]. Sant Ricard, rei d'Anglaterra; sant Teodor, mr.

8. ■ Dissabte [1R 3,4-13 / SI 118 / Mc 6,30-34]. Sant Jeroni Emiliani (Venècia, 1486 - Somasca, 1537), prev. fund. somascos; sant Josefina Bakhta, vg.; santa Elisenda, vg.

9. ■ Diumenge vinent, V de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 58,7-10 / SI 111 / 1C 2,1-5 / Mt 5,13-16]. Sant Sabí, bisbe; sant Nicèfor, mr.

La Presentació del Senyor

COMENTARI

Jesús, entregat totalment al Pare

Presentació del Senyor al temple, mosaic de Marko Rupnik

Gairebé tothom coneix aquesta festa com la Candelera fent referència a les candeles que portem durant la celebració. Però avui és sobretot la Presentació del Senyor al temple. Jesús com veiem a l'evangeli, és presentat i ofert al Senyor: *Els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer sigui consagrat al Senyor.* Jesús, també com a home, viurà sempre entregat, consagrat al Pare. I ha vingut al món per a il·luminar totes les nacions tal com diu Simeó: *Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions.* Jesús és la glòria d'Israel però la seva llum ha d'il·luminar tot el món. També nosaltres hem de ser llum pel món (ho signifiquen les candeles que portem a les mans). La primera lectura parla del *missatge que prepari el camí al Senyor: Tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, entrarà al seu temple.* La seva missió? *Purificarà els descendents de Leví (els sacerdots) i des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna i les oblacions de Judà i Jerusalem seran agradables al Senyor.* El Senyor ve a purificar-nos perquè la nostra vida sigui una ofrena agradable al Pare.

La segona lectura subratlla precisament la humanitat d'aquell que avui és presentat al temple com a primogènit: *Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, i així fer-nos lliures, ja que, sostmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels sinó els descendents d'Abraham.* Per això calia que es fes en tot semblant al germans, perquè després que ell mateix ha passat la prova del sofriment pot confortar els altres que són provats. Continuem avui contemplant el misteri de Nadal: Déu s'ha fet home per compartir la nostra vida, per fer-nos lliures del temor de la mort, per ser llum i perquè també nosaltres confortem els nostres germans, els alliberem i els mostrem la llum de Crist que il·lumini la seva vida.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre del profeta Malaquies (MI 3,1-4)

Això diu el Senyor: «Jo envio el meu missatger perquè prepari el camí davant meu, i tot seguit el Senyor que vosaltres busqueu, l'àngel de l'aliança que desitgeu, entrarà al seu temple. Ja ve, diu el Senyor de l'univers. ¿Qui resistirà el dia de la seva arribada? ¿Qui es mantindrà dret quan ell aparegui? Perquè serà com el foc del fonedor i com el sabó de fer bugada: s'asseurà a fondre i a depurar la plata, purificarà els descendents de Leví, els refinarà com la plata y l'or. Des d'aleshores oferiran al Senyor una oblació digna, i les oblacions de Judà i de Jerusalem seran agradables al Senyor com ho eren abans, com en els temps antics».

▶ Salm responsorial (23)

R. *El Senyor és el rei de la glòria.*

Portals, alceu les llindes / engrandiu-vos, portals eternes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, valent i poderós, / és el Senyor, victoriós en el combat. R.

Portals, alceu les llindes; / engrandiu-vos, portals eternes, / que ha d'entrar el rei de la glòria. R.

¿Qui és aquest rei de la glòria? / És el Senyor, Déu de l'univers, / és aquest el rei de la glòria. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 2,14-18)

Els fills d'una família són d'una mateixa sang. Per això Jesús s'ha emparentat amb nosaltres per poder destituir amb la seva mort el diable, que tenia el domini de la mort, i així fer-nos lliures, ja que, sotmesos com estàvem al temor de la mort, érem esclaus tota la vida. Noteu que ell no ha vingut per ajudar els àngels, sinó els descendents d'Abraham. Per això calia que es fes en tot semblant als germans, i així pogués ser un gran sacerdot compassiu i acreditat davant Déu per expiar els pecats del poble. Perquè, després que ell mateix ha passat la prova del sofriment, pot confortar els altres que són provats.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluç (Lc 2,22-40) (Versió abreujada)

Passats els dies que manava la Llei de Moisès referent a la purificació, els pares de Jesús el portaren a Jerusalem per presentar-lo al Senyor, complint el que prescriu la Llei, que tot noi fill primer, sigui consagrat al Senyor. També havien d'oferir en sacrifici «un parell de tórtres o dos colomins», com diu la Llei del Senyor. Hi havia llavors a Jerusalem un home que es deia Simeó. Era un home just i pietós que esperava l'hora en què Israel seria consolada, i tenia en ell l'Esperit Sant. En una revelació, l'Esperit Sant li havia promès que no moriria sense haver vist el Messies del Senyor. Anà, doncs, al temple, guiat per l'Esperit, i quan els pares entraven amb el nen Jesús, per complir amb ell el que era costum segons la Llei, Simeó el prengué en braços i beneí Déu dient: —«Ara, Senyor, deixeu que el vostre servent se'n vagi en pau, com li havíeu promès. Els meus ulls han vist el Salvador que preparàveu per presentar-lo a tots els pobles; llum que es reveli a les nacions, glòria d'Israel, el vostre poble.»

▶ Lectura de la profecia de Malaquías (Mal 3,1-4)

Esto dice el Señor Dios: «Voy a enviar a mi mensajero para que prepare el camino ante mí. De repente llegará a su santuario el Señor a quien vosotros andáis buscando; y el mensajero de la alianza en quien os regocijáis, mirad que está llegando, dice el Señor del universo. ¿Quién resistirá el día de su llegada? ¿Quién se mantendrá en pie ante su mirada? Pues es como fuego de fundidor, como lejía de lavadero. Se sentará como fundidor que refina la plata; refinará a los levitas y los acrisolará como oro y plata, y el Señor recibirá ofrenda y oblación justas. Entonces agradecerá al Señor la ofrenda de Judá y de Jerusalén, como en tiempos pasados, como antaño».

▶ Salmo responsorial (23)

R. *El Señor, Dios del universo, él es el Rey de la gloria.*

¡Portones!, alzad los dinteles, / que se alcen puertas eternas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, héroe valeroso; / el Señor valeroso en la batalla. R.

¡Portones!, alzad los dinteles, / que se alcen las puertas eternas: / va a entrar el Rey de la gloria. R.

¿Quién es ese Rey de la gloria? / El Señor, Dios del universo, / él es el Rey de la gloria. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (He 2,14-18)

Lo mismo que los hijos participan de la carne y de la sangre, así también participó Jesús de nuestra carne y sangre, para aniquilar mediante la muerte al señor de la muerte, es decir, al diablo, y liberar a cuantos, por miedo a la muerte, pasaban la vida entera como esclavos. Notad que tiende una mano a los hijos de Abrahán, no a los ángeles. Por eso tenía que parecerse en todo a sus hermanos, para ser sumo sacerdote misericordioso y fiel en lo que a Dios se refiere, y expiar los pecados del pueblo. Pues, por el hecho de haber padecido sufriendo la tentación, puede auxiliar a los que son tentados.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 2,22-40) (Versión abreviada)

Cuando se cumplieron los días de la purificación, según la ley de Moisés, los padres de Jesús lo llevaron a Jerusalén para presentarlo al Señor, de acuerdo con lo escrito en la ley del Señor: «Todo varón primogénito será consagrado al Señor», y para entregar la oblación, como dice la ley del Señor: «un par de tórtolas o dos pichones». Había entonces en Jerusalén un hombre llamado Simeón, hombre justo y piadoso, que aguardaba el consuelo de Israel; y el Espíritu Santo estaba con él. Le había sido revelado por el Espíritu Santo que no vería la muerte antes de ver al Mesías del Señor. Impulsado por el Espíritu, fue al templo. Y cuando entraban con el niño Jesús sus padres para cumplir con él lo acostumbrado según la ley, Simeón lo tomó en brazos y bendijo a Dios diciendo: «Ahora, Señor, según tu promesa, puedes dejar a tu siervo irse en paz. Porque mis ojos han visto a tu Salvador, a quien has presentado ante todos los pueblos: luz para alumbrar a las naciones y gloria de tu pueblo Israel.»